

နိဂြ

စိတ်နှလုံးထဲအကြွ

အခန်း(၁)

တစ်နေကုန် ငြိမ်ကုပ်နေသည့်လေက ညနေစောင်းမှ သက်ပြင်းမှုတ်သလို ဟူးခနဲ တိုက်ခတ် ပစ်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းမောပဲထင်ပါသည်။ လေပူငွေ့များ ဝေ့ကာထွက်သွားသည်။ ညနေစာစားပြီး သေချာလက်ဆေးလာသော်လည်း ငါးပိရည်နံ့က ကျန်နေသဖြင့် အိမ်ရှေ့ ရေတံကင်နားသွားကာ ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာနှင့် တစ်ကျော့ပြန် ဆေးနေမိသည်။ အမေကိုယ်တိုင်ထည့်ထားသော ငါးပိရည်ကျို မွှေးမွှေးလေးဖြစ်၍ မြင်တော့လည်း မစားဘဲမနေနိုင်။ လက်မှာ ငါးပိရည်နံ့ စွဲကျန်နေတာမျိုးတော့ မကြိုက်ချင်။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူး လေရူးခြွေချတဲ့ သရက်သီးကင်းနှင့် အမေ့ငါးပိရည်ကတော့ လိုက်ဖက်ညီစွာ ထမင်းမြိန်လှသည်။ ထမင်းသုံးပန်းကန်ကုန်အောင် ကြိတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ရင်ကြောတောင့်ပြီး ဗိုက်က အနည်းငယ်စူကာထွက်နေသည်။ ဗိုက်ကိုငုံကြည့်ကာ လျော့ရဲရဲဖြစ်နေသော ပုဆိုး ကို ပြင်၍ ဝတ်လိုက်သည်။

ဒီချိန်ဆို သာဦးတို့ အုပ်စု အုတ်ခုံမှာ ရောက်နေနှင့်လောက်ပြီ။

"အမေ...သား အပြင်ခဏလျှောက်ဦးမယ်"

"အေး...သား...အရမ်းမှောင်အောင်မနေနဲ့ နော်"

"ဟုတ်..."

လက်ဆေးပြီး ပုဆိုးပြင်ဝတ်လိုက်၍ လက်သုတ်သလိုဖြစ်သွားကာ စိုစွတ်ကျန်နေသေးသော လက်ကောက်ဝတ်နေရာကိုလည်း ခါးပုံစံနှင့်ပင် ပွတ်ရင်း လမ်းထိပ်အုတ်ခုံဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ဒီနှစ်မှ လမ်းထဲမှာ ကာလသားအုပ်စုဝင် ပီပီပြင်ပြင်ဖြစ်လာသော သူတို့ ငါးယောက်က လမ်းထဲက ဝါရင့်ကာလသားတွေနှင့် အတွဲမမိဘဲ သတ်သတ်တစ်ဖွဲ့ကွဲနေကာ လမ်းထိပ်က မြောင်းကူးကွန်ကရစ်တံတား အုတ်ခုံမှာ ဆုံဖြစ်နေကြသည်။ ။ ပုံမှန်တော့ ရပ်ကွက်အပြင်ဘက် လမ်းမတန်းက Top ကမီးမှာ ထိုင်ပါသည်။ ။ ဟိုတစ်လောကမှ သိန်းဦး ပြဿနာနှင့် လမ်းမတန်းက ကောင်တွေနှင့် ငြိကာ ရိုက်ပွဲဖြစ်ကြသည်။ ။ သူတို့အဖွဲ့ထဲက ကျော်နောင်နှင့် ထွန်းစိုးတို့ ဒဏ်ရာရကုန် ပြီး ရုံးရောက် ဂါတီရောက်နှင့် အတော်ရှင်းယူလိုက်ရသည်။ ။

သည် နောက်ပိုင်း သူတို့ အုပ်စုနှင့် ညပိုင်း ဆိုင်မထိုင်ဖြစ်သလို အိမ်ကလူကြီးတွေလည်း ညဘက်အချိန်လွန်အောင် အပြင်ထွက်နေတာမျိုး ခွင့်မပြုတော့ပါချေ။ ထို့ကြောင့် ထွက်နေကျ မထွက်ရလျှင် ဘာလိုနေမှန်းမသိ၍ လမ်းထိပ်အုတ်ခုံတော့ ထွက်ကာထိုင်ကြသည်။ ။ ခုနစ်နာရီအလွန် ဆုံး ရှစ်နာရီဆို အားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကာ အိပ်ရာမဝခင် ဟိုလှုပ်လှုပ် ဒီလှုပ်လှုပ်နှင့်ပင် အချိန် ကုန်သွားတတ်လေသည်။ ။

"ဟိုမှာ . . .ရဲဝင်း လာပြီ . . . မေးကြည့် . . ."

မလှမ်းမကမ်း အုတ်ခုံဆီမှ သူ့ထံမေးငေါ့ပြု၍ ပြောလိုက်သော ကျော်နောင်စကားသံကြောင့် ထွန်းစိုးနှင့် သိန်းဦးတို့ လှည့်ကာကြည့်ကြသည်။ ။ လှဆောင်ကတော့ နေဝင်ချိန်အလင်းရောင်လေး နှင့် စာအုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်ကာနေလေသည်။ ။

သူ အုတ်ခုံနားရောက်သွားမှ သိန်းဦးက မေးသည်။ ။

"ဒီကောင် ချိုလေးတို့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရသွားပြီဆို..."

"အင်း... မနေ့က သူ့ဦးလေးရောက်လာတော့ ဒီကောင်ပြောနေတာ ငါကြားတာပဲ"

"ဟင်... ဒါနဲ့ များ..."

သိန်းဦး ခုမှ ဘဝင်ကျသွားသလို ကျော်နောင်ဘက်လှည့်ကာ မြည်တွန်သဖြင့် ကျော်နောင် အုတ်ခုံပေါ်မှ ဆင်းကာ သိန်းဦးရှေ့ရပ်၍...

"လောင်းမလား... အခုလာမယ့် တနင်္လာနေ့ အလုပ်စဝင်ရမယ်"

ဆိုတော့လည်း သိန်းဦး မျက်ခုံးမြင့်မြင့်ကြီးလုပ်ကာ ကြည့်လျက် အောက်သိုးသိုးအသံနှင့်...

"အဲ့သလောက်လွယ်ရင် ငါ ကျောင်းမပြီးခင်ကတည်းက ဝင်လုပ်နေတာ ကြာပြီ၊ ငါ့အဖေ လည်း လက်တံရှည်တာ မင်းသိပါတယ်"

"ဟုတ်တယ်... ငါ့ဦးလေးက မင်းအဖေထက် ပိုရှည်လို့ ငါအလုပ်ရတယ်ကွာ၊ ယုံလိုက်"

"ဒါတော့... အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ မင်းဦးလေးနဲ့ အရင်းကြီးတွေရှိလို့ နေမှာ၊ ဟေ့ကောင် တခြား ကိစ္စတွေတော့ ငါ့ဖားသားကြီးနဲ့ လာမယှဉ်နဲ့"

"အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါMonday ကစပြီး ချိုလေးနဲ့ အတူ အလုပ်ဝင်ရပြီ၊ အဲဒါ မင်း လက်ခံလား၊ လောင်းချင်လောင်းကွာ၊ ကြိုက်ကြေးလောင်း..."

ကျော်နောင်ပုံစံက သေချာပေါက် အသာစီးရနေသလိုမျိုး တိုင်ပင်မြင့်ကာ ခေါ်နေသည် ။ ဒါကို သိန်းဦး မခံချင်ဖြစ်တာ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်

လာ၍ . . .

"ကဲကွာ . . .အချင်းချင်းတွေ၊ ချီးမှ ပဲ အလုပ်ရတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ မရတော့ရော ဘာဖြစ်မှာ လဲ"

နှစ်ယောက်ကြား ဖြတ်ဝင်ကာပြောသော ရဲဝင်း၏ စကားသံဆုံးသည့် နှင့် လှဆောင် သူ့စာအုပ် ကို ဖျတ်ခနဲပိတ်ပစ်၍ . . .

"ဖြစ်တယ်ကွ၊ အဲဒီကောင်နှစ်ကောင် ချိုလေး ချိုလေးဆိုပြီး ချိုလေးတို့ ကုမ္ပဏီကို ရအောင် အသည်းအသန်ရအောင်လုပ်၊ တကယ်လည်း ရရော အချိုမလေးဘဲ အချိုပေါ့ပြီး စိတ်ကျရောဂါနဲ့ သေကုန်မှာ "

အားလုံး လှဆောင်ဘက် ငေါက်ခနဲလှည့်ကာ ကြည့်ကြသည် ။ ထို့နောက် လှဆောင်က လူ ပညာရှိဟန်ပန်မျိုးနှင့် . . .။

"ငါ့ကောင်တွေ ရူးတာလည်း ရူးကြပါ၊ ဒါပေသိ ဥစ္စာကံပေး၊ မရသေး၍ နှောင့်နှေးဗျာပါ မရှိရာတဲ့ ကွ. . ."

"ဘာလဲကွ မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ"

ကျော်နောင်အသံက ငရုတ်သီးစပ်ထားသလို ရှုပ်တတ်တတ်ဖြစ်နေသည် ။

"ချိုလေး ပြည်ပထွက်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်နေတယ်"

"ဘာ . . ."

"ဘယ်လို . . .လှဆောင်"

သိန်းဦးရော ကျော်နောင်ပါ လှဆောင်ရှေ့သို့ ဟူးခနဲ ရောက်သွားကြသည် ။

လှဆောင် ကွမ်းယာထုပ်ထဲက ကွမ်းတစ်ယာဆွဲထုတ်၍ ပါးစောင်က

ပ်ရင်း ရယ်သံညှင်းညှင်း ပေးလေ၏။ ပြီးမှ . . .

"မင်းတို့ တကယ်မသိကြတာလား. . ."

"အေးပါ. . . ပြောစမ်းပါ. . ."

"ငဲ့ဦးလေး အေးပျင့်ဖွင့်ထားတယ်ဆိုတာတော့ မင်းတို့ သိပါတယ် နော်"

"ဟာကွာ. . . လှဆောင်ရာ ကြော်ငြာခဏထားစမ်းပါ"

"အေးပါ. . . မင်းတို့ မယုံမှာ စိုးလို့ သက်သေထူရတာ၊ ကိုရီးယားကို ထွက်ဖို့ ပထမအသုတ် လူ ၆၀ ထဲမှာ ချိုလေးမေက စီနီယာ နံပါတ်ရှစ်နဲ့ ပါနေတယ်၊ အဲဒါ သူများ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ မနေ့က အဲဒီစာရင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ရတာ"

သိန်းဦးတို့ လည်လိမ်ကုန်တာ အုတ်ခုံပေါ် ပြန်တက်ထိုင်ကြသည် ။

လှဆောင်က ကျောင်းမပြီးခင်ကတည်းက သူ့ဦးလေး၏ ပြည်ပအလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေး ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေသူ၊ ဒီစကားကို လှဆောင် ကိုယ်တိုင် ပြောလာ၍ ငြင်းစရာမရှိသော အသိနှင့် ငြိမ်ကုန်ကြခြင်းဖြစ် သည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် တစ်ချိန်လုံးငြိမ်ပြီးနေသော ထွန်းစိုးက. . .

"စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့ ကွာ၊ ဒုတိယအသုတ်မှာ ကိုယ်လိုက်သွားနိုင်ရင် ချိုလေးနဲ့ ‘ဘူဆန်’မှာ တွေ့ရုံပေါ့၊ စက်ရုံက ဘူဆန်မှာ လို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော် လှဆောင်"

ထွန်းစိုးက သူ့စကားအား လှဆောင်ကို သက်သေထူ၍ ရပ်ထားလို က်သည် ။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် သိန်းဦးက

"ဒီသတင်း သေချာတယ်ဆိုရင် ငါလည်း သွားချင်တယ် လှဆောင်"

"ငါရောပဲကွာ သူငယ်ချင်း၊ ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်ကွာ"

လှဆောင် ခေါင်းတညိတ်တညိတ်လုပ်ကာ ပြုံးလျက် ကွမ်းထွေးကို မြောင်းထဲ လှည့်ထွေးသည်။ ။ ခဏကြာမှ . . .

"အေးလေ . . . မင်းတို့ သဘောပဲ၊ အလုပ်သဘောကတော့ မနက်ဖြန် ရုံးကိုလာခဲ့၊ ငါ သိသလောက်ကတော့ ကိုရီးယားက တစ်သုတ်ခေါ်ပြီးရင် နောက်တစ်သုတ်က အိမ်မဲ့နေအောင် စောင့်ရတယ်၊ မင်းတို့ ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဟိုမှာ အတွဲလေးနဲ့ မိနေပြီဆိုရင် မင်းတို့ ဘာဆက်လုပ် ကြမလဲ"

"လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ဆိုးလ်မြို့ပြန် လာပြီး ရထားအတိုက်ခံလိုက်ကြ ပေါ့"

ထွန်းစိုး ဝင်လှောင်ပြန်၍ ရဲဝင်းမနေနိုင်တော့ဘဲ တခါခါရယ်မိသည်

။

ဒီတော့မှ လှဆောင်က ကျော်နောင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

"မင်း . . . စောစောကပြောတဲ့ ‘ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’ဆိုတာ အဲဒါပဲ သူငယ်ချင်း၊ ဥစ္စာကံပေး မရသေး၍ နှောင့်နှေးဗျာပါ မရှိရာတဲ့ ၊ မင်းတို့ ရနိုင်တဲ့ ကံပါရင် ကိုရီးယားမသွားဘဲ အိမ်သာသွားရင်းနဲ့ တောင် အဆင်ပြေတယ်ကွ"

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ၊ ကံဆိုတာ အလုပ်ကွ၊ အလုပ်ကောင်းမှ ကံကောင်းတာ"

သိန်းဦး မခံချင်ဖြစ်လာပုံရသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မမှန်တဲ့ အလုပ်ကြီးကို လွှတ်လုပ်နေတော့လည်း ဘာကံက ကောင်းဦးမှာ လဲ"

"အေး...ဟုတ်ပြီလေ၊ အခုအခြေအနေမှာ ငါဘာလုပ်ရမလဲ"

"ဟေ့ကောင်...ငါတို့ ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ပြောလေကွာ၊ ချိုလေးကိစ္စက မင်းရော ငါရော ပတ်သက်နေတာ"

"အရေးထဲကွာ..."

"ကဲ...ငါပြောမယ်ဆို မင်းတို့ လက်ခံမလား"

ကျော်နောင်နှင့်သိန်းဦးတို့ သူ့ဘက်လှည့်လာကြသည် ။ မျက်လုံးအကြည့်တွေက သိပ်တော့ အားမရှိလှ။ အုပ်စုထဲမှာ လည်း ရည်းစားသနာထားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူက နာမည်မရှိတာကြောင့်ပဲ လား။ သို့သော်လည်း သူ့အပေါ် ကျိတ်ပြီးလေးစားတာ တစ်ခုတော့ရှိနေသည် ။ ဒုတိယနှစ်စတက် တုန်းက အတန်းထဲက ခင်ယုဆွေဟု ခေါ်သော ကောင်မလေး။ သူ့ကို အသည်းအသန်ကြိုက်ခဲ့သည် ။ သူ လုံးဝ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြခဲ့၍ ဒီကောင်တွေ အံ့ဩယူရသည် ။

အံ့ဩစရာလည်းကောင်းနေသည် ။ ခင်ယုဆွေကို သူတို့ မေဂျာတစ်ခုလုံးက ယောက်ျားလေး တွေ စိတ်ဝင်စားကြသည် ။ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းလေးကလည်း နာမည်တတ်ကာစအချိန်၊ ခင်ယုဆွေက လည်း အဲဒီအဆက်အပေါက်မျက်နှာကျဆိုတော့ကာ သူမသတင်းက ကာလာအတော်တက်သွား သည် ။

ကိုယ်ပိုင်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကျောင်းတက်နိုင်သော ဓနအင်အားလေးကလည်း ရှိနေသည် ။ မေဂျာမောင်များ အတန်းရှေ့မှာ ကုက္ကိုရွက်ကြွေသလို ကြွေကာနေကြခိုက် ခင်ယုဆွေက သူ့ကို မျက်နှာသာသာကြီး ထိုးပေးနေတော့၍ သိန်းဦးတို့ အားမလိုအားမရ မြှောက်ပင့်ပေးကြ သည် ။

သူ့ကိုအကြောင်းပြုပြီး ခင်ယုဆွေ ကျွေးမွေးသမျှ ၀၀လင်လင် အရသာရှိရှိ စားကြသည်။ သို့တိုင် သူ့ဘက်က အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းဆိုသော အဆင့်ထက်မပို၊ မလိုဘဲနှင့် မခေါ်မပြောဘဲ ခပ်ကင်းကင်း ခပ်ရှင်းရှင်းနေပြကာ ကျောင်းပြီးလာခဲ့သည်။ ။ ခင်ယုဆွေလည်း ကျောင်းပြီးသည် နှင့် သူ့မိဘများ သဘောတူသော လူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့သည်။ ။

ဒါကို သိန်းဦးတို့ အုပ်စု အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတိုင်း ပြောမဆုံး။ သူ့ကိုလည်း ငတုံး ငအဟု ပြိုင်တူ ရှုတ်ချကုန်ကြသည်။ ။ မည်သို့ဆိုစေ တကယ့်အမှန်လေးကို ငြင်းတယ်ဆိုတော့ ဒီကောင် ဘာကောင်လဲဆိုသော လေးစားမှုက သူတို့ စိတ်ထဲ ကျိတ်ပြီးဝင်သွားသည်။ ။

"ကဲ...ပြော...မင်း ဘာပြောမှာ လဲ"

ကျော်နောင်စကားအတိုင်း သိန်းဦးလည်း
ငုံလင့်သည့်အကြည့်မျိုးကြည့်မှ ...

"ငါ့အမြင်တော့ အချစ်ဆိုတာ ခြစ်ည်းရိုးပဲကွ၊ ကိုယ့်စိတ်သဘောအတိုင်း ချစ်တာက အိမ်ရှေ့ ခြစ်ည်းရိုးကို ဖွင့်တာနဲ့ တူတယ်၊ သူချစ် ကိုယ်ချစ် ချစ်ကြတာက အိမ်နှစ်အိမ်ကြားက ခြစ်ည်းရိုးကို ဖွင့်ပစ်လိုက်တာနဲ့ တူတယ်၊ အခု မင်းတို့ ဖွင့်နေတာက မင်းတို့ အိမ်ရှေ့က ခြစ်ည်းရိုးပဲ၊ အဲဒါဆို လူ ရော ခွေးရော ဘာသောညာသော အကုန်ဝင်လာမှာ ပဲ၊ ဖြစ်သင့်တာက ဘေးခြစ်ည်းရိုးကို ဖွင့်သင့် တယ်။ အဲဒီအတွက် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်းကျေနပ်ဖို့ လိုတယ်"

"ချီးမှ ပဲကွာ...ဘာတွေလာပွားနေမှန်းကို မသိဘူး"

"ဟေ့ကောင်... ကိုယ့်ဘာသာ အဖြစ်ရှိအောင်တောင် မလုပ်ဘဲနဲ့ ဘာမှ လာပွားမနေနဲ့၊ ချီးပဲ... ဘာများ ပြောမလို့ လဲ၊ ငါ့နယ်..."

ကျော်နောင်ရော သိန်းဦးပါ ပူကျီပူကျီဖြစ်ကုန်သဖြင့်...

"ကောင်းပြီလေ... ငါက စေတနာနဲ့ ပါ၊ လိုတာမရသရွေ့ ရတာတွေ မလိုဘဲဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို ပြောပြတာပါ။ ချိုလေးကို ငါသာစိတ်ဝင်စားရင် မင်းတို့လို အဝေးကနေ လောက်လေးနဲ့ လိုက်ချိန်မနေဘူးကွ၊ ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီးဝင်ဖမ်းမှာ..."

"ရမယ်...စောင့်နေ..."

"အဲဒါ အဖြေပဲလေ၊ ရရင်ရမယ်၊ မရရင် မရဘူးဆိုတဲ့ အဖြေကို ရမယ်"

"ကဲ... ချိုလေးကို မင်းလိုက်မလား"

ကျော်နောင် အုတ်ခုံပေါ်ကခုန်ဆင်းပြီး သူ့မျက်နှာတည့်တည့် လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးလာ၍ သူ့ကိုယ်ကို ယုံဆုတ်ရင်း နည်းနည်းတော့ ဖိလင်ဖြစ်သွားသည်။ ။ ထိုစဉ် သိန်းဦးက...

"အလကားပါ ကျော်နောင်ရာ၊ ရဲဝင်းဆိုတဲ့ ကောင်က နှာဘူးမှန်းမသိ၊ ဂန့်ဒူးမှန်းမသိဆိုတဲ့ အကောင်ပါ"

ဒီစကားကိုတော့ သူ ဘဝင်မကျ။ ထို့ကြောင့်...

"ဒါဆို... မင်းတို့ နှစ်ယောက်က အဲဒီနှစ်မျိုးထဲမှာ တစ်မျိုးပေါ့ ဒီလိုလား"

သိန်းဦး ဖုတ်ခနဲခုန်ဆင်းလာကာ သူ့ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို ဆုတ်ဆွဲယူလိုက်စဉ် ထွန်းစိုး ကြားဝင်ကာ ဖယ်လိုက်သည်။ ။

"မင်းတို့ ပြန်လိုက်တာကောင်းမယ် သိန်းဦး၊ အချင်းချင်းတွေကွာ၊ ကိုယ်က သည်းမခံတတ် ရင် သူများကိုလည်း မနစ်နာစေနဲ့ လေ"

"ဘာတွေလဲကွာ၊ မင်းတို့ ကောင်တွေ မဟုတ်သေးပါဘူး"

လှဆောင် ညည်းတွားသံနှင့် အုတ်ခုံပေါ်မှ ဆင်းကာ ပျင်းကြောဆန့်
လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက်မှ . . .

"ကဲ...ပြန်ကြမယ်..."

ပြောပြီး လှဆောင် အရင်ထွက်နှင့်၍ လှဆောင်နောက်က ကျော်နောင်
ကပ်လိုက်ကာ သွားသည်။ ။ ကျော်နောင်လိုက်သွားတာမြင်တော့ သိန်း
ဦး ရပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ အပြေးလိုက်သွား သည်။ ။

"မင်းနဲ့ လှဆောင်ပေါင်းပြီး ဒီကောင်တွေကို ကြပ်ပေးနေတာ မဟုတ်လား"

ထွန်းစိုး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ"

"ဒီတစ်ခေါက် ကိုရီးယားခေါ်တဲ့ လေဘာတွေထဲမှာ မိန်းကလေး
မပါဘူးလေကွာ၊ ပြီးတော့ ပထမအသုတ် လူခြောက်ဆယ်က ပြီးခဲ့တဲ့ အ
ပတ်ကပဲ လွှတ်လိုက်ပြီ၊ ချုံလေးလို ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးကရော ဒီလို
အလုပ်မျိုး လုပ်မလား"

"ဪ...မင်းသိနေတာကိုး..."

"ဟုတ်တယ်...အဲဒါကို ချုံလေးပဲ လာပြောတာ၊ နင်မသွားဘူးလား
လို့ မေးပြီး ပြောပြလို့ သိတာ"

"အဲ...မင်းနဲ့ ချုံလေးက ဘယ်တုန်းက သိသွားပြန်တာလဲဟ"

"ငါ့အမေရဲ့ ငါးပိက ကြော်ငြာမဝင်လည်း ရောင်းနေရတာပဲလေ၊ ငါး
ပိလာဝယ်ရင်း သိနေကြ တာ"

"ဟာ...အဲဒါ မင်းဘာလို့ မပြောတာလဲ၊ ဟိုကောင်တွေရော သိလား

"

"မင်းတောင် အခုမှ သိတာမဟုတ်လား"

ထွန်းစိုး သူ့ကို မယုံသလို လှည့်ကြည့်လျက်...

"မင်းကတော့ တကယ်ထူးခြားတဲ့ ကောင်ပဲကွာ၊ ဆေးတွေ ဘာတွေ
များ ရှိလားမသိဘူး၊ တကယ်ပါပဲ"

"ဆေးတွေမရှိဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ အတွေးတစ်ခုရှိတယ်၊ ဆီနဲ့ ရေ
ကို တန်ဖိုးညှိယူတဲ့ သဘောပဲ"

"ဘယ်လို...ဘယ်လို"

"လူတွေအားလုံး မေးကြည့်ကွာ၊ ဆီတစ်ပိဿာနဲ့ ရေတစ်ပိဿာကို
တန်ဖိုးအတူတူထားနိုင် မလားလို့ "

"ဟာ...မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ"

"ငါ့အတွက်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊
ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆီလုံးဝမရနိုင်တော့ ဘူးဆိုရင် ရေလုံပြုတ်ပြီး ချက်စားလို့
ရတယ်၊ ရေငတ်ပြေအောင် ရေသောက်မယ်ကွာ၊ တကယ်လို့ ရေ လုံးဝမ
ရနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ဆီနဲ့ ကြော်ချက်စားလို့ တော့ ရပါရဲ့ ၊ ဆီကို ရေင
တ်ပြေအောင် သောက်လို့ ရနိုင်မလား"

"အမ်..."

"အဲဒီတော့ ဆီ မရှိရင် ဖြစ်တယ်၊ ရေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ များ
တောင် ရေကို ဆီလောက် တန်ဖိုးထားချင်ကြဘူးဆိုတော့ မလွန်လွန်း
ဘူးလား၊ မိန်းမဆိုတာ ဆီပဲ၊ အချစ်ကတော့ ရေပေါ့ကွာ၊ အခု သိန်းဦးတို့

ချိုလေးမှ ချိုလေး ဖြစ်နေကြတယ်။ ကောင်းပြီ ချိုလေးမိဘတွေ လက်ရှိ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝတဲ့ အခြေအနေကနေ လူမွဲစာရင်း အသွင်းခံရတယ်ကွာ၊ ချိုလေးက ဆယ်တန်းတောင် မအောင်တဲ့ သာမန် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကွာ၊ အဲဒါဆို မင်းကောင်တွေ ဒီလောက် အသ ည်း အသန် ဖြစ်နိုင်မလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါထပ်မေးမယ်၊ ချိုလေးကို လိုအပ်တာလား ချိုလေးနဲ့ လက်ရှိ အသိုင်းအဝိုင်း ဂုဏ်ဒြပ်ကို လိုအပ်တာလား၊ ဆီနဲ့ ရေ တန်ဖိုးညှိသလို အချစ်နဲ့ ချိုလေးကို အတူတူ တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုရင် သူ့အဖေပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီမပါလည်း ဖြစ်တယ်၊ ချိုလေးကွန်ပျူတာနဲ့ ကျောင်း မပြီးလည်း ချစ်တယ်၊ ချိုလေးကိုယ်ပေါ်မှာ တန်ဖိုးကြီး အဆင်တန်ဆာတွေ မရှိပေစေ ချစ်ရမယ်"

"ငါတော့ ရှုပ်သွားပြီ ရဲဝင်း"

"နောက်တော့ ရှင်းသွားမှာ ပါ၊ ငါကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် နဲ့ ပဲ ရင်ခုန်ကြည့်ချင်တယ်၊ အဲဒီမိန်းမကလည်း ငါ့ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ပဲ မြင်စေချင် တယ်၊ ဒီလူချောလား လှလား၊ သူ့မှာ ဘယ်လိုအားသာချက်တွေရှိလဲ၊ ပညာတတ်လား၊ ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲ၊ ငါနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ သူ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ ဆန်းစစ်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ မိန်းမကို စိတ်မဝင်စားတာ ရဲဝင်းပဲကွာ"

သူစကားဖြတ်ပြီး အုတ်ခုံပေါ်ကဆင်းလိုက်သည် ။ ထွန်းစိုးလည်း လိုက်ဆင်းရင်း...

"ဒါဆို ခင်ယုဆွေကို မင်း ဘာကြောင့် စိတ်မဝင်စားတာလဲ၊ ငါသိသလောက်တော့ မင်းလိုချင် တဲ့ အချက်အလက်တွေနဲ့ လုံးဝ အံဝင်ခွင်ကျပဲ...လေကွာ"

"အံ့မဝင်ခွင်မကျတာ မင်းမှ မသိဘဲကိုးကွ..."

ပြောပြီး ရပ်ကွက်လမ်းဘက် သူ ခြေဦးလှည့်၍ ထွန်းစိုး လိုက်လျှောက်ရင်း ထပ်မေးသည်။ ။

"ပြောပါဦး...ဘာကိုမကြိုက်တာလဲ"

"ဆယ်တန်းနှစ်က ဆုံးသွားတဲ့ သူ့ရဲ့ ရည်းစားဦးနဲ့ အမြွှာလား ထင်ရလောက်အောင် တူလွန်း လို့ တဲ့ "

ထွန်းစိုး ပင့်သက်ချသံနှင့် ငြိမ်ကာ ဆက်လျှောက်သည်။ ။ ထွန်းစိုးတို့ အိမ်ဘက် ချိုးသော လမ်းသွယ်ထိပ်ရောက်မှ ထွန်းစိုးက...

"ငါ စဉ်းစားကြည့်တာတော့ မင်းရဲ့ ချစ်ဒဿနကြီးက ကတုံး (ခေါင်းတုံး)ကို သန်းရှာသလို ဖြစ်နေပြီဟ"

ပြောပြီး ထွန်းစိုး လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် သူလည်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ပြီးတော့ ပြုံးပါ သည်။ ။
